

CARVING UP THE CONGO

GREENPEACE

DE VERNIETIGING VAN HET CONGOLESE WOOD. FEITEN OVER DE PLUNDERING VAN DE CONGOLESE REGENWOUDEN EN VRAGEN VOOR DE WERELDBANK

WAAR GAAT HET OM ?

De regenwouden van het Congobekken in Centraal Afrika zijn van wereldbelang. Ze vormen het tweede grootste blok regenwoud ter wereld na het Amazonewoud en omvatten meer dan 172 miljoen hectaren (waarvan ongeveer 90 miljoen hectaren intact). Deze regenwouden zijn belangrijk voor de overleving van de bonobo, de chimpansee en de gorilla, de dichtst met de mens verwante diersoorten. Maar slechts ongeveer 8.5% van de overblijvende intacte bosgebieden in Centraal Afrika genieten van een “beschermd” statuut.

De regenwouden vormen belangrijke koolstofreserves, en het behoud ervan is dus belangrijk voor het evenwicht van het klimaat op wereldniveau. Twee derde van de overblijvende intacte bosgebieden in het Congobekken liggen in de Democratische Republiek Congo (verder Congo genoemd). Acht procent van de mondiale koolstofopslag in bossen bevindt zich in Congo. Dit is meer dan elk ander land in Afrika en is de vierde hoogste nationale koolstofopslag in bossen ter wereld. Meer dan een kwart van het land is nog steeds bedekt met intacte bosgebieden, uitgestrekt over een oppervlakte van ongeveer zestig miljoen hectaren.

De Congolese regenwouden zijn ook belangrijk voor de bewoners ervan. Van de meer dan 60 miljoen mensen in Congo zijn er ongeveer 40 miljoen afhankelijk van het regenwoud voor hun levensonderhoud (voor hun voedsel, medicijnen, energie, bouwmaterialen of andere niet-houtproducten).

WELKE IMPACT HEEFT DE WERELDBANK IN CONGO ?

De Wereldbank schortte in de jaren 90 de financiële hulp aan Congo op, toen de oorlog over de controle van de natuurlijke rijkdommen losbarstte. ‘*Corrupte en criminele elites*’ die gesteund werden door buitenlandse multinationals probeerden controle te krijgen over de natuurlijke rijkdommen. Ondanks het feit dat de houtproductie bijna gestopt was door de oorlog, kwam ongeveer 43,5 miljoen hectaren bos – een gebied groter dan Californië en twee keer de oppervlakte van Groot-Brittannië – onder de controle van de houtkapindustrie.

De Wereldbank hervatte de leningen aan Congo in 2001. Het is nu veruit de grootste geldschieter voor de heropbouw van het land. Dit zorgt ervoor dat de Wereldbank zich in een unieke positie bevindt om de ontwikkeling van het land te beïnvloeden, in de goede of slechte zin. Tegen augustus 2006, had de Wereldbank leningen, kredieten en subsidies aan Congo goedgekeurd voor een bedrag van meer dan vier miljard dollar.

HEEFT DE WERELDBANK DE HOUTKAPINDUSTRIE ONDER CONTROLE GEKREGEN EN DE UITBREIDING VAN DEZE SECTOR VERTRAAGD ?

In mei 2002 overtuigde de Wereldbank de overgangsregering van Congo om de toewijzing van nieuwe houtkapvergunningen en de vernieuwing of uitbreiding van bestaande vergunningen op te schorten. Dit moratorium volgde op een herziening van de houtkapvergunningen die op vraag van de Wereldbank werd ingevoerd: 163 onrechtmatige contracten werden geannuleerd, goed voor een gebied van 25,5 miljoen hectare regenwoud. De meeste van deze contracten waren slapende contracten, in gebieden waar niet gekapt werd. Na deze herziening was nog ongeveer 18 miljoen hectaren regenwoud in handen van de houtkapsector.

In de sectie “Vragen en Antwoorden” op de website van de Wereldbank, wordt de ‘*annulering van de onrechtmatige houtkapvergunningen*’ beschouwd als ‘*een nooit geziene maatregel waar dan ook ter wereld*’, belangrijk voor ‘*het vertragen van de uitbreiding van de houtkap*’ en ‘*het vrijmaken van ruimte voor potentieel nieuwe beschermde gebieden in de regenwouden van het land*’.

Sinds het moratorium van 2002 zijn er amper nieuwe bosgebieden beschermd en hebben leden van de overgangsregering tot april 2006 107 houtkapvergunningen getekend met houtkapbedrijven. Bepaalde van deze vergunningen zijn goedgekeurd onder het voorwendsel dat oude vergunningen opnieuw in kaart werden gebracht, verwisseld, aangepast en geherlocaliseerd, maar er werden ook volledig nieuwe vergunningen uitgereikt.

In een context van corruptie en slecht bestuur in Congo, slaagt de Wereldbank er onvoldoende in om de bosbouwsector te hervormen en de uitbreiding van de houtkap te controleren.

De laatste poging van de Wereldbank om de uitbreiding van de houtkapindustrie te controleren is de zogenaamde “Wettelijke herziening” van de houtkapvergunningen. Alle bestaande houtkapvergunningen die uitgereikt zijn voor een oppervlakte van ongeveer 21 miljoen hectaren regenwoud worden momenteel gecontroleerd op hun conformiteit volgens een aantal wettelijke basiscriteria.

Greenpeace heeft onderzoek verricht naar de activiteiten van een aantal belangrijke bedrijven wiens houtkapvergunningen momenteel herzien worden. Onze bevindingen tonen aan dat er ernstige problemen zijn met deugdelijk bestuur in de bosbouwsector en een enorm gebrek aan institutionele capaciteit om de houtsector te controleren. Ook de wijdverspreide illegaliteit en sociale conflicten en geschillen met bestaande beschermingsinitiatieven bemoeilijken dit nog. Dit rapport onthult dat buitenlandse bedrijven waaronder de Danzer groep (Siforco), ITB, de NST groep (CFT, Forabola, Sodefor, Soforma), Olam, Sicobois en Trans-M allemaal contracten hebben ondertekend na het moratorium van mei 2002. De Wereldbank is er niet in geslaagd om de implementatie van het moratorium dat het onderhandeld heeft met de overgangsregering van Congo en andere boshervormingen echt af te dwingen. De meerderheid van de bedrijven heeft van deze mislukking geprofiteerd om er voordeel uit te halen.

Greenpeace vreest dat de huidige wettelijke herziening een oefening wordt in het witwassen van illegale vergunningen. Hebben de Wereldbank en de Congolese overheid de politieke wil om echt maatregelen te nemen tegen diegenen die geprofiteerd hebben van deze corruptie?

DE WETTELIJKE HERZIENING VAN DE 156 HOUTKAPVERGUNNINGEN – DE BELANGRIJKSTE BEVINDINGEN VAN GREENPEACE

107 van de 156 houtkapvergunningen zijn ondertekend na het moratorium van mei 2002. Maar van de vergunningen die zijn ondertekend vóór het moratorium, blijken er maar voor 40 vergunningen oppervlaktebelastingen betaald te zijn in 2004 (het betalen van belastingen is een criterium van de wettelijke herziening, maar 2004 is het enige jaar waarvoor overheidsgegevens publiek beschikbaar zijn - alhoewel niet accuraat).

Ongeveer de helft van de 156 vergunningen zijn uitgereikt voor gebieden in intacte bossen – belangrijk voor de stockage van koolstof en zeer belangrijk voor de bescherming van biodiversiteit.

Aangezien gedetailleerd kaartmateriaal niet publiek beschikbaar is, kan de exacte locatie van 13 vergunningen (over een oppervlakte van 1,7 miljoen hectare) niet bepaald worden.

Alle vergunningen zijn voor gebieden die bewoond worden door gemeenschappen die van het bos afhankelijk zijn; twee derde ervan overlapt gebieden die bewoond worden door “pygmeeën”.

Een derde van de vergunningen zijn voor bossen die gelegen zijn in gebieden die geïdentificeerd werden als prioritaire landschappen voor bescherming. Twintig van de vergunningen zijn voor bossen die volledig of gedeeltelijk gelegen zijn in het *Congo Basin Forest Partnership Maringa-Lopori-Wamba* landschap, een belangrijk leefgebied voor de bonobo.

Een derde van de vergunningen zijn voor bossen gelegen in gebieden waar afromosia voorkomt, een beschermde boomsoort wiens internationale handel strikt gereguleerd zou moeten zijn (staat op de Appendix II lijst van CITES).

UITDAGINGEN VOOR DE JURIDISCHE HERZIENING

Zijn de vergunningen duidelijk in strijd met het 2002 moratorium ?

Onderzoek van Greenpeace toont het volgende aan :

- Bedrijven, waaronder Trans-M, lijken vergunningen voor bosgebieden overgenomen te hebben die voordien al uitgegeven waren, maar die in april 2002 wegens het niet betalen van belastingen, waren geannuleerd. Veel van deze vergunningen zijn gelegen in intacte bosgebieden. De gevolgen hiervan zijn ernstig: het annuleren van onrechtmatige vergunningen in april 2002 heeft blijkbaar tot niet veel meer geleid dan het ontnemen van de houtkaprechten van speculatieve eigenaren die deze vergunningen niet gebruikten en nu ruimte vrij maken voor nieuwe houtkapoperaties.

Respecteren de houtkapbedrijven de grenzen zoals gedefinieerd in de vergunningen en de topografische kaarten die verbonden zijn aan deze vergunning?

Greenpeace onderzoek toont het volgende aan :

- Zowel de bedrijven van de NST groep en de Danzer groep (Siforco) – die samen kapvergunningen hebben voor meer dan 5 miljoen hectaren regenwoud – hebben veel van hun vergunningen en de grenzen van hun vergunningen herbepaald na het moratorium van mei 2002. Alleen door gedetailleerde vergelijking van oude en geactualiseerde kaarten en grenzen kan bepaald worden of de geactualiseerde grenzen nieuwe bosgebieden omvatten en daarom duidelijk illegaal zijn volgens het moratorium van mei 2002. Maar zo'n pre- en postmoratorium kaarten en vergunningen zijn niet publiek beschikbaar.
- ITB's huidige houtkapvergunningen in de Evenarsprovincie blijken uitgereikt te zijn voor bosgebieden waarvoor eerder al houtkapvergunningen waren uitgegeven en die in april 2002 werden geannuleerd. De huidige vergunningen zijn bovendien voor een gebied dat groter is dan het gebied waarvoor ITB vergunningen had vóór het moratorium. Een finale en beslissende analyse ontbreekt aangezien de pre- en postmoratorium kaarten die bij de houtkapvergunningen worden verstrekt, niet publiek beschikbaar zijn.

Om te kunnen bepalen of de vergunningen die uitgereikt werden vóór het moratorium van mei 2002 wettelijk in orde zijn (bijvoorbeeld, wanneer een bedrijf een vergunning voor een bosgebied heeft teruggegeven aan de Staat) moeten de originele vergunningen (inclusief het kaartmateriaal) en de herziene documenten beschikbaar zijn om te kunnen controleren of er geen onregelmatigheden zijn gebeurd.

Zal de wettelijke herziening corruptie en het gebrek aan goed bestuur links laten liggen ?

Onderzoek van Greenpeace toont aan dat problemen met corruptie het noodzakelijk maken om een gedetailleerd onderzoek te doen naar praktijken van bedrijven zoals CFBC (een bedrijf waarvan gezegd wordt dat het linken heeft met de voormalige rebellenleider Jean-Pierre Bemba), ITB, Trans-M, Danzer groep (Siforco), NST groep (Sodefor) en Olam.

Deze problemen zijn:

- Betalen van bosbouwambtenaren;
- Onderaanbesteding (dit is illegaal, maar bedrijven maken waarschijnlijk gebruik van achterpoortjes in de Boscode);
- Betalingen aan administraties in handen van rebellen, ten tijde van de conflicten
- Vergunningen die uitgereikt zijn in oorlogstijd;
- Politieke bescherming verleend aan bepaalde bedrijven.

Conclusie: de Wereldbank is er tot nu toe niet in geslaagd zijn doelstellingen om de uitbreiding van de industriële houtkap te bedwingen en deugdelijk bestuur in de sector te verbeteren, te realiseren. Zonder duidelijke afdwinging van de wetgeving, zal het moratorium een dekmantel zijn voor druk achter de schermen om waardevolle houtkapvergunningen te bekomen.

HEEFT DE HOUTKAP GELD OPGEBRACHT VOOR ONTWIKKELING EN PUBLIEKE DIENSTEN OPGELEVERD VOOR DE GEMEENSCHAPPEN DIE VAN HET BOS AFHANKELIJK ZIJN?

De strategie van de Wereldbank voor Congo is gebaseerd op het principe dat het innen van belastingen via de houtkapsector, de overheid inkomsten zal bezorgen om ontwikkeling te stimuleren, waaronder een verbeterde voorziening van publieke diensten voor gemeenschappen in het regenwoud.

Waar is het geld naartoe?

Volgens de Boscode van 2002 die door de Wereldbank is opgelegd, moet 40% van de oppervlaktebelasting terugvloeien naar lokale autoriteiten voor ontwikkelingsprojecten. Niet één dollar van deze belasting die geïnd is in de periode tussen 2003 en 2006 is herverdeeld naar de lokale autoriteiten. Verder hebben heel wat bedrijven hun taksen niet betaald: een lijst van het Congolese Ministerie van Financiën van 2005 onthult dat 45% van de oppervlaktebelasting voor het voorgaande jaar niet betaald werd. Belastingontduiking door houtsmokkel is ook een ernstig probleem – er zijn momenteel schattingen dat de huidige houtexport tot 7 keer hoger ligt dan de officiële cijfers aangeven.

Heeft de industriële houtkap het leven van lokale gemeenschappen verbeterd?

Onderzoek van Greenpeace toont aan dat alle 156 houtkapvergunningen die nu op hun wettelijkheid herzien worden, gebieden omvatten die gebruikt worden door lokale gemeenschappen. Ongeveer twee derde van deze gebieden worden bewoond door “pygmeeëngemeenschappen”.

De Boscode bepaalt dat houtkapbedrijven direct met de lokale gemeenschappen moeten onderhandelen over de diensten die ze zullen verlenen aan de lokale gemeenschappen in ruil voor houtkap in hun gebied.

Onderzoek van Greenpeace toont aan dat sommige bedrijven in ruil voor houtkaprechten ter waarde van vele honderdduizenden dollars, giften geven ter waarde van een luttele 100 dollar. Eens houtkap gestart is, is de voorziening van de diensten die het bedrijf onderhandeld heeft met de lokale gemeenschap, zoals schoolgebouwen, ondermaats of worden ze gewoonweg niet gerealiseerd.

Bijvoorbeeld :

- De giften van Sodefor (een bedrijf van de NST groep) bestaan vaak uit 2 zakken zout, 18 zeepstaven, vier pakken koffie, 24 flessen bier en twee zakken suiker, in ruil voor toegang tot het regenwoud. In ruil hiervoor doen lokale gemeenschappen schriftelijk afstand van hun recht om te protesteren tegen de activiteiten van het bedrijf.

Onderzoek van Greenpeace toont hoe houtkap de toegang van de gemeenschappen tot het woud en haar natuurlijke rijkdommen kan beïnvloeden.

Bijvoorbeeld :

- In de buurt van Bikoro (Evenaarsprovincie) heeft ITB een houtopslagplaats aangelegd in een belangrijk broedgebied voor vissen (langs het Tumbameer). Deze houtopslagplaats zet, naast de overbevissing, nog meer druk op de vispopulaties. De lokale bevolking is voor 90 % van zijn proteïnen afhankelijk van vis.
- Houtkapbedrijven zoals ITB en Trans-M, kappen vaak bomen die voor de gemeenschap belangrijk zijn voor het verzamelen van bijvoorbeeld rupsen. Rupsen vormen een vitale bron van eiwitten voor lokale gemeenschappen.

Greenpeace heeft ook ontdekt dat tijdens het onderhandelingsproces zelf, de marginalisering van “pygmeeëngemeenschappen” (die sterk afhankelijk zijn van het bos) vaak versterkt worden.

- In de gebieden waar ITB actief is nabij het Tumbameer, werd een Twa “pygmeeëngemeenschap” aanvankelijk uitgesloten van de onderhandelingen over toegang tot het bos. Het bedrijf deed hen dan een “te-nemen-of-te-laten” aanbod waarvan de lokale chef het gevoel had dat hij geen andere optie had dan dit te aanvaarden.

Daarnaast heeft Greenpeace ook een aantal voorbeelden gevonden van het gebruik van geweld door Congolese autoriteiten om publiek verzet te onderdrukken in gevallen waar houtkapbedrijven hun engagementen die ze aangegaan waren met lokale gemeenschappen, niet nakwamen.

- Protestacties door lokale gemeenschappen tegen CFBC, Safbois, Sodefor en vele andere bedrijfsactiviteiten, zijn onderdrukt geweest via intimidatie en arbitraire arrestaties door lokale autoriteiten. Conflicten tussen dorpingen en houtkapbedrijven zijn bijna universeel, waarbij lokale autoriteiten vaak de kant kiezen van de bedrijven.

Conclusie: de Wereldbank behoudt de illusie dat de houtkapbedrijven veel voordelen zullen geven voor lokale gemeenschappen door het terugvloeiën van oppervlaktebelastingen naar het lokale niveau en via de contracten die de bedrijven onderhandelen met de lokale gemeenschappen.

IS DE WERELDBANK ERIN GESLAAGD HET REGENWOUD TE BESCHERMEN VOOR DE LOKALE GEMEENSCHAPPEN, BIODIVERSITEIT EN HET WERELDWIJDE MILIEU ?

Onderzoek van Greenpeace toont aan dat van de 156 houtkapvergunningen die nu worden herzien ongeveer de helft in intacte bossen gelegen zijn. Die intacte bosgebieden zijn net heel belangrijk voor de opslag van koolstof en de stabiliteit van het klimaat wereldwijd en voor de zeer rijke biodiversiteit in Congo.

Veel houtkapoperaties vinden plaats in gebieden die eerder werden geïdentificeerd als prioritaire landschappen voor bescherming. Nog voor een landgebruiksplanning is opgesteld die bepaalt hoe deze belangrijke gebieden het beste kunnen worden beschermd en beheerd, gaat houtkap door in deze gebieden.

- Bedrijven zoals Trans-M en de Danzer groep (Siforco) hebben vergunningen voor gebieden binnen het *Maringa-Lopori-Wamba* landschap, een belangrijke gebied voor het overleven van de laatste in het wild levende bonobo's in Congo.
- Trans-M, wiens houtkapvergunningen getekend zijn na het 2002 moratorium, en Safbois, een bedrijf dat conflicten heeft met lokale gemeenschappen over zijn activiteiten, kappen nu grote volumes afroomsia op een ongecontroleerde manier. Afroomsia is een beschermde boomsoort waarvan de internationale handel is gecontroleerd (staat op de Appendix II lijst van CITES).

Onderzoek van Greenpeace toont nu net aan welke bedreiging de selectieve houtkap in Centraal Afrika vormt voor biodiversiteit en het globale leefmilieu. Selectieve houtkap vereist een uitgebreid wegennet. De impact van infrastructuur voor de houtkapindustrie op het klimaat is opmerkelijk maar wordt niet meegenomen in de wereldwijde berekeningen. Gezien in Centraal Afrika, 50 miljoen hectare regenwoud gecontroleerd wordt door houtkapbedrijven – een gebied ter grootte van Spanje – lijkt de totale impact toch wel significant. Veertig miljoen hectare hiervan zijn gelegen in intacte bosgebieden.

- Met behulp van satellietbeelden, Google Earth en gepubliceerde wetenschappelijke studies heeft Greenpeace de voorspelde CO₂ emissies berekend voor een gebied van 170,000 hectare bos dat aanvankelijk gekapt werd door de Danzer groep (Siforco). Onze berekeningen tonen aan dat de emissies door de houtkapwegen en andere infrastructuur (emissies die niet mee worden opgenomen in de internationale IPCC berekeningen van 'Land Use Change and Forestry Emissions') 2,5 keer groter zijn dan de emissies te wijten aan de selectieve houtkap zelf (op dit moment het enige aspect binnen de industriële houtkapoperaties dat opgenomen werd in de schattingen van de emissies in Congo).

Conclusie: Het is nog steeds mogelijk om grote intacte bosgebieden te beschermen in Congo, maar dan is wel heel snel actie nodig. Het moratorium op nieuwe houtkapvergunning moet versterkt worden tot een compleet nationaal landgebruikplan is opgesteld, waarbij prioriteit wordt gegeven aan de noden van de Congolese bevolking en het lokale, regionale en globale leefmilieu.

DE CONGOLESE BOSSEN EN HET KLIMAAT IN CIJFERS

Klimaatverandering die veroorzaakt wordt door atmosferische opbouw van broeikasgassen vormt de grootste bedreiging voor de aarde. Wereldwijde emissies door tropische ontbossing zorgen voor ongeveer 25 % van de totale jaarlijkse CO₂ emissies die door de mens worden veroorzaakt

Volgens schattingen over toekomstige ontbossing in Centraal Afrika, zal tegen 2050 de ontbossing in Congo leiden tot het vrijgeven van ongeveer 34,4 miljard ton of CO₂, ongeveer het equivalent van vijf keer de CO₂ emissies van België over de laatste zestig jaar. Congo riskeert meer dan veertig procent van zijn bossen te verliezen, met transportinfrastructuur zoals houtkapwegen als één van de belangrijkste motoren.

Houtkapwegen openen regenwouden en creëren toegang. Zo krijgt ook commerciële stroperij toegang tot deze bossen waardoor grote zoogdieren verdwijnen om de handel van brousse vlees en ivoor te voorzien. En eens het regenwoud geopend is door houtkapwegen, wordt het gebied kwetsbaar voor verdere kap voor landbouw. De vernietiging van het regenwoud door het creëren van wegen leidt tot meer CO₂ emissies die leiden tot verdere klimaatinstabiliteit.

In Centraal Afrika zijn al houtkapvergunningen uitgereikt voor een oppervlakte van vijftig miljoen hectare regenwoud, een gebied ter grootte van Spanje. Houtkapbedrijven opereren effectief ook als ingenieurs, die een heel netwerk van wegen aanleggen door intacte bosgebieden. De gebieden die voor deze wegen worden vrijgemaakt, zijn soms breder dan de Europese autowegen.

Het uitgebreide netwerk van houtkapwegen en andere infrastructuur is een belangrijke bron van emissies door fragmentatie en degradatie van regenwouden. De cijfers van de wereldwijde emissies nemen alleen ontbossing in rekening; de emissies die veroorzaakt worden door fragmentatie zijn hier niet in opgenomen.

In Congo zijn houtkapvergunningen uitgereikt voor meer dan twintig miljoen hectaren bos. Door de oorlog zijn deze regenwouden voor een groot deel gevrijwaard gebleven van vernietiging, maar deze gebieden worden nu bedreigd omdat ze opgedeeld worden voor houtkap, voor bedrijven die toegang willen tot een handjevol waardevolle houtsoorten.

De recente terugkeer van de vrede in Congo en de nieuwe overheid bieden een unieke opportuniteit voor de internationale gemeenschap om echte ontwikkeling te ondersteunen in één van de armste landen ter wereld en om actie te ondernemen om het globale klimaat te beschermen.

De ondersteuning van de Wereldbank voor de ontwikkeling van extractieve industrieën, waaronder houtkap, is gedoemd om de toekomst van de Congolese regenwouden, de bevolking die ervan afhankelijk is en het globale klimaat te compromitteren.

WELKE TOEKOMST IS ER VOOR DE REGENWouden VAN CONGO?

De wettelijke herziening is een cruciaal moment voor de Wereldbank en de Congolese overheid want de toekomst van meer dan 20 miljoen hectare regenwoud is onzeker. Zal de Wereldbank er voor zorgen dat de wettelijke herziening er niet toe leidt dat het witwassen van illegale houtkapvergunningen ongestraft blijft en dat corruptie ongehinderd kan doorgaan? Zal de Wereldbank naast de wettelijke herziening, de belangen behartigen van de gemeenschappen die afhankelijk zijn van het bos en het globale leefmilieu door zich aan de principes te houden die het zelf promoot: armoedebestrijding, deugdelijk bestuur en bescherming van het leefmilieu?

De internationale donorgemeenschap en de Congolese overheid moeten stappen ondernemen om corruptie tegen te gaan en de plundering te stoppen :

- de uitbreiding van de industriële houtkap moet worden vermeden!

Ze moeten ook helpen oplossingen te initiëren:

- door een landgebruiksplanning op te starten en een grondig nazicht van bestuur door te voeren;
- door het ontwikkelen van uitvoerbare beleidsopties en financieringsmechanismen om een milieuverantwoord en sociaal-rechtvaardige toekomst van de regenwouden te verzekeren.